

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 197/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 maja 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera (spr.) SSA Urszula Kocyłowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **23 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku(...) **spółka komandytowa w R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **17 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1439/11**

I. **o d d a l a apelację,**

II. **z a s ą d z a od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy (...) spółka komandytowa w R. kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek – (...) w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2011 r. do 31 marca 2012 r. podwyższa się o 50 %.

W podstawie prawnej Zakład powołał art. 34 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zmianami) oraz art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że w dokumentach ZUS IWA wnioskodawca podał nieprawdziwe dane. Za rok 2008 podał nieprawidłowy kod PKD, zaś za lata 2009-10 nieprawidłowo podał ilość osób pracujących w warunkach zagrożenia. Tym samym doszło do zaniżenia stopy procentowej należnych składek, co skutkuje jej podwyższeniem o 50 % za objęte decyzją okresy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła (...) domagając się jej zmiany i ustalenia, że brak jest podstaw do przeliczenia obowiązującej stopy procentowej z 1,69% na 1,80% oraz że nie jest zobowiązana w spornych okresach do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe podwyższonych o 50%. Spółka wskazała, że skoro Urząd Statystyczny w zaświadczeniu z 7 stycznia 2009 r. podał dwa różne kody PKD (z 2004 r. i z 2007 r.), to zarzut organu rentowego odnośnie błędnie podanego PKD za 2008 r. nie jest trafny. Odnosząc się do lat 2009 – 2010 wskazał, że prawidłowo podał, że w zakładzie pracy nie doszło do ciężkiego śmiertelnego wypadku przy pracy, bowiem śmierć pracownika nie była wypadkiem przy pracy, nadto w zakładzie nie był badany poziom hałasu, w związku z czym brak jest podstawy do stwierdzenia, że 3 osoby pracowały w warunkach zagrożenia hałasem. Podkreślił, że ewentualne zaniżenie składki było wynikiem błędu pracownika, a nie celowego działania płatnika.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że stwierdził iż (...) w R. nie jest zobowiązana do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowy od 1 kwietnia 2011 r. do 31 marca 2012 r. podwyższonych o 50%, a także zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz Spółki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, iż poza sporem jest, że w 2008 r. płatnik składek (...) prowadził działalność gospodarczą, zatrudniał pracowników oraz deklarował i opłacał składki na ich ubezpieczenie społeczne. W styczniu 2009 r. doszło do zmiany nazwy Spółki oraz przekształcenia jej formy prawnej na (...). Dalej Sąd przytoczył szeroko treść zeznań słuchanych w sprawie świadków i przytoczył treść art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków i chorób zawodowych, stwierdzając że ZUS może podwyższyć stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe, jeśli płatnik przekazuje nieprawdziwe dane, co skutkuje zaniżeniem stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe. Sąd Okręgowy – powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r. o sygn. akt I UK 15/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25 listopada 2008 r. o sygn. akt III AUa 1163/08 oraz Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie o sygn. akt III AUa 518/12 wskazał, że warunkiem nałożenia na płatnika składek sankcji w postaci podwyższenia stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe jest, by jego zachowanie było zawinione. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe nie daje podstaw do przyjęcia, że ze strony płatnika składek miało miejsce celowe działanie które miało na celu wprowadzenie w błąd organu rentowego poprzez przekazanie nieprawdziwych danych, bądź ich nie przekazanie, celem zaniżenia składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, że wnioskodawca nie przekazał nieprawdziwych danych w rozumieniu ustawy i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję. O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy, zarzucając naruszenie art. 34 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez jego niezastosowanie, a także naruszenie

art. 233 § 1 kpc i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Organ rentowy ponownie wskazał, na podanie nieprawdziwych danych przez płatnika za lata 2008 – 10, co skutkowało zaniżeniem stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, wobec czego zaskarżona decyzja jest w pełni prawidłowa.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek zaskarżenia nie może odnieść pożądanego skutku. Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, jest - w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy nie występują podnoszone przez skarżącego przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, a także te jakie Sąd II instancji po myśli art. 378 § 1 kpc ma na uwadze z urzędu.

W pierwszej kolejności wypadnie stwierdzić, iż tut. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a także stanowisko wyrażone przez Sąd, zgodnie z którym dla zastosowania art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych koniecznym jest, by podanie przez płatnika obiektywnie nieprawdziwych danych było przezeń zawinione. Wykładnia funkcjonalna tego przepisu wskazuje, że celem sankcji przewidzianej w art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie jest rekompensowanie organowi rentowemu poniesionych wskutek zaniżenia składki strat, lecz dyscyplinowanie płatników do realizowania nałożonych na nich obowiązków ustawowych. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy stanowisko powyższe podziela judykatura jak i doktryna według której jeżeli „płatnik składek przekazał obiektywnie nieprawdziwe dane, będąc przekonany o ich zgodności z rzeczywistością, odpada podstawa dla naliczenia mu stopy procentowej składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych” (D.E. L., S. S., K. Ś. „Ustawa o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych” (...)) Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z 16 czerwca 2011 r. o sygn. akt I UK 15/11 (LEX nr 964957) jednoznacznie wskazał, iż art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych dotyczy jedynie zawinionego zachowania płatnika, ukierunkowanego na wprowadzenie w błąd organu rentowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że w toku postępowania Spółka wykazała, iż podając błędne dane nie miała na celu wprowadzenia w błąd Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Pomyłka była skutkiem błędu pracowników płatnika, a nie celowym działaniem. Podkreślić należy, iż do tej pory Spółka rzetelnie i terminowo wywiązywała się z obowiązków względem organu rentowego, prawidłowo zgłaszając pracowników do ubezpieczeń społecznych i opłacając terminowo składki, co potwierdza ocenę charakteru uchybienia poczynioną przez Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił wniesioną apelację stosownie do dyspozycji art. 385 kpc.